

Robinson®

vychází pod záštitou

 unicef

noviny pro děti každého věku

zdarma

svět dětí

UNICEF, jako jedna z prvních organizací na světě, okamžitě začala na ono zoufalé SOS odpovídat konkrétní pomocí. Ostatně, čtěte s námi výňatek z www.unicef.cz ze dne 12. února 2010:

„Zemětřesení o síle 7,3 Richterovy stupnice, které 12. ledna v noci (našeho času) zdevastovalo rozsáhlou část Haiti včetně hlavního města Port-au-Prince, za sebou podle posledních odhadů zanechalo na 200 tisíc mrtvých a vážně zasáhlo do života 3,5 milionu lidí, z nichž velká část zůstala bez domova. Nejvíce ohroženou skupinou populace jsou děti – polovina z 9,6 milionu obyvatel Haiti je ve věku do 18 let.

Zemi, kde většina obětí zemětřesení zůstává stále pod troskami, hrozí vážné nebezpečí infekčních nemocí, zcela zničená infrastruktura tuto hrozbu ještě zesiluje – v troskách zůstaly nemocnice, vodovodní a kanalizační systém, elektrické vedení, telekomunikace, dopravní síť, banky, pošty, školy...

HAITI VOLÁ SOS

Obyvatelstvo, které patří k nejhudším na západní polokouli a již před zemětřesením strádalo častými hurikány a dopady celosvětové potravinové krize, trpí navíc absolutním nedostatkem potravy.

UNICEF, který na Haiti působí trvale od roku 1949, je zde po zemětřesení vedoucí organizací pro poskytování a koordinaci pomoci v oblasti **vody-sanitace-hygiene, zdravotní péče, výživy, vzdělávání a ochrany dětí**. I přes škody, které jeho zastoupení utrpělo, od prvních chvil po katastrofě monitoruje situaci a okamžitě začal organizovat první neodkladnou pomoc – tablety na čištění vody, léky a zdravotnické potřeby, orální rehydratační sůl proti dehydrataci dětí s průměrným onemocněním, hygienické potřeby, plastické nádoby na vodu, nádobí a potřeby na vaření, příkrývky, stany a další vybavení, důležité pro přežití a zdraví dětí.

Významnou součástí dodávek UNICEF jsou **výživové přípravky** pro krizové situace, protože děti, které nejsou dostatečně živeny, snáze podléhají nemocem. Prioritním úkolem UNICEF je také **vyhledávání ztracených dětí, jejich registrace a slučování** s rodinami a zajištění co nejrychlejšího návratu dětí do škol, protože školní docházka a pravidelný kontakt s vrstevníky je nejlepším způsobem pro odstranění psychosociálních traumat, která děti postihla.

A pokud i vy chcete pomoci, UNICEF České republiky vyhlásil sbírku na pomoc dětem na Haiti, jejíž účel je: **11771177/0300, v.s. 800**, kam můžete kdykoliv přispět.

Stejně tak můžete odeslat dárcovskou SMS ve tvaru: **DMS UNICEF** na číslo **87777** (cena DMS je 30 Kč, UNICEF od vás na pomoc dětem obdrží 27 Kč.).

Nezůstávejte lhostejní!
A nezapomeňte ani na další kontakty a možnosti pomáhat...

pokračování na str. 4

První ročník dvoudenního Festivalu dětské knihy, který byl součástí loňského předvánočního dění v Českých Budějovicích, se těšil zájmu zejména zdejších základních a mateřských škol. Přitažlivá byla pro děti nejen bohatá nabídka vystavovaných knižních titulů, časopisů, omalovánek a dalších drobných předmětů, ale také pestrý doprovodný program, ve kterém nechyběla divadelní a kabaretní představení, besedy se spisovateli a kreslíři, křest pohádkového CD s jihočeskými večerníčky a celá řada dalších akcí. Bez zajímavosti nebyla ani účast rakouské autorky, s níž besedovali žáci, kteří se aktivně učí němčinu.

Jihočeský úsměv je celý z písmenek

Neméně obsáhlý bude druhý ročník tohoto knižního festivalu, který se bude konat 25.–26. listopadu letošního roku opět v českobudějovickém Domě kultury Metropol. Pohádkové království, které je jeho hlavním pořadatelem, společně s krajem, městem, jihočeskou Obcí spisovatelů, krajskou knihovnou, domem dětí a mládeže a dalšími institucemi, ale také s našimi novinami Robinson, jej už pilně připravuje.

Součástí festivalu, stejně jako loni, bude literární soutěž Jihočeský úsměv, určená pro malé čtenáře do 14 let. O tom všem vám ještě dříve vědět.

Nyní se ale vrátíme k literárnímu soutěžení, které je již za námi. Prvního ročníku Jihočeského úsměvu se zúčastnili chlapci a děvčata (ta početně převažovala) nejen z Českých Budějovic, ale z celého

kraje. Jmenujme třeba Dolní Bukovsko, Písek, Nové Hrady, Strýčice, Šindlový Dvory, Pohůrku a další. Pochopitelně bylo nutné rozdělit zaslané příspěvky do dvou kategorií podle věku autorů, protože těžko by šlo porovnávat práce těch nejmenších třeba s povídkami studentů z gymnázií. Ani rozhodování o vítězích však nebylo jednoduché – takže k původně určené desítce těch nejlepších přidala porota navíc ještě alespoň jedno čestné uznání. Diplomy, knihy a drobné dárky převzali autoři vítězných prací přímo při knižním festivalu v místě jeho

konání, a co bylo úžasné – nechyběl tam ani jeden z nich. Navíc některé ze soutěžních básniček, povídek a úvah ve velice pěkném pásmu přednesli studenti z dramatického kroužku Domu dětí a mládeže v Českých Budějovicích.

SEZNAMTE SE NYNÍ SE JMÉNY ÚSPĚŠNÝCH AUTORŮ JIHOČESKÉHO ÚSMĚVU 2009:

I. stupeň:

- básničky – Nevena Petrovičová, 3. tř. (nejmladší účastnice) – ZŠ Šindlový Dvory
- Jak šla žirafa do školy – Pavel Dušák, 4. tř. – ZŠ a MŠ Dolní Bukovsko
- Jak se ďábel dostal do pekla – Radka Hauková, 5. tř. – ZŠ Šindlový Dvory
- Létařící víla – Markéta Kliková, 5. tř. – ZŠ Oskara Nedbala ČB
- Strašidlo a čerti – Kateřina Márová, 5. tř. – ZŠ Oskara Nedbala ČB

II. stupeň:

- Zvědavá tkanička – Denisa Zichová, 7. tř. – ZŠ Strýčice
- Jak se třeboňští kapři vysvobodili – Klára Konýčková, 9. tř. – ZŠ Oskara Nedbala ČB
- Snízek – Rachel Slunečková, 8. tř. – ZŠ Bezdravská ČB
- Jihočeský úsměv – Martina Mašková, II. stupeň – Biskupské gymnázium ČB
- Slova v kalužích (poezie) – Jaroslav Dolanský – II. stupeň, ZŠ Máj 1
- Čestné uznání: Inkoustové curriculum – Jolana Humpálová, 9. tř. – ZŠ E. Beneše, Písek

Tím to ale ještě zdaleka nekončí. Některé z loňských prací budou zařazeny do knižního Jihočeského kalendáře, ale hlavně budou průběžně otiskovány na stránkách Robinsona. Takže se už dnes máte na co těšit...

Hanka Hosnedlová

Beruška

Já jako mám hodně práce. Musím sníst spoustu mšic z růží, obletět celou louku, ale někdy se dostanu i dál. Tam je ale hodně velká možnost, že mě někdo zabije. Proč mě vlastně zabijí? Nic jim přece nedělám. Jenom po nich občas zmateně lezu. Ale oni snad myslí, že je štípnu a oni umrou, nebo co? Přitom já na ně jenom plivnu takovou moji jedovatou slinu. Děláme to vlastně jako psi. Prostě si vás označujeme. Není na tom nic špatného.

Skoro každý den mi hrozí to největší nebezpečí. Po každém dni jsem ráda doma ve své muchomůrce. (Je na tajném místě, takže mi ji tam nemůže utrhout žádný houbař.) My berušky tam máme takové sídliště. Je do tvaru kola a uprostřed jsou prolézačky pro malé berušky a pro malé berušáky. Já bydím sama v 2+1. Takže tam mám jen pro sebe celkem dost místa. Nedávno mě vykradli a ukradli skoro všechno, co nebylo přimontované. Byla jsem tak rozčilená, že mě popadlo neskuteč-

né nutkání něco rozbit. Vzala jsem deštník a mlátila jsem do věcí, které mi neukradli. Rozbila jsem všechno. Pak mě ale napadlo, jestli ti hloupí zloději ukradli i moje peníze, co jsem měla schované pod koberec. Rychle jsem doběhla do ložnice, odšoupla stůl a rychle odhrnula koberec. Hurá! Jsou tam! Koho by napadlo, že je nenajdou? Začala jsem počítat všechny peníze v obálce. Zjistila jsem to největší překvapení! Bylo tam víc, než jsem tam dávala. Vzala jsem všechny peníze do své brašny a řekla jsem si, že je utratím za něco pořádného. Jenže nevím za co.

Teď, jak vám to tady vyprávím, pořád nevím, jak to mám využít. Ale počkat! Pojedu do Las Vegas. Tam všechny peníze utratím do posledního dolaru. Letím, letím a BUM. Přešel mě autobus plný turistů a peníze mi ukradli ty potvory mravenci.

Eliška Kloboučnicková, 8. A
ZŠ T. G. Masaryka a Mateřská škola, Písek

DNES ČTĚTE

1. Literární soutěž mladých spisovatelů

2. Vyprávění a obrázky veselého letce

3. - 4. CESTY A SETKÁVÁNÍ
Výzva ke sbírce
Osudy handicapovaných

5. Zamilovaný příběh
Tančící víly, Matylda a žirafa

6. Jsou tu vaše
Zoo noviny!

Rozjímání

Přírodní lyrika

Šumivý zvuk listů
tančících ve větru,
veselý tanec vodních vil
zahalený do hedvábí...

Hedvábné vlásky měsíčního svitu
nahlížející do každého úkrytu.
Vše spí, vše odpočívá,
jen měsíc si svou píseň zpívá.

Pavla Brodacká
ZŠ E. Beneše, Písek

Proč stromy opadávají

Potkala žížala druhou. A ta první si stěžuje: „Pod zemí je mi zima. Tobě není?“ „Kdepak,“ odpovídá otázaná, „ale víš, proč opadávají stromy?“ „To tedy opravdu nevím. A proč tedy?“ „Já ti to tedy prozradím, říkala mi to moje babička. Stromům je zima jako tobě. A jak se klepou zimou, tak jim to listy opadávají...“

Zuzana Kolářová, 8. tř.
ZŠ E. Beneše, Písek

Příběh staré věci

Budu vyprávět příběh o malém plyšovém medvídkovi, kterého jsem dostala jako první dárek už v porodnici. Ležel se mnou v postýlce téměř celé dětství. Provázel mě v mých snech. Dnes už – po tom, co si všechno prožil – vypadá dost potřhaně a unaveně. Já už ho nepotřebuji, a tak jsem ho dala své sestřence, která z něj, i přes jeho stáří, měla ohromnou radost. Je ještě hodně malá, a tak v něm neviděla „starého ošuntělého medvěda“, ale malého roztomilého medvídko, který ji bude provázet v jejích snech stejně jako kdysi mne.

Edita Prokopcová, 9. tř.
ZŠ E. Beneše, Písek

zprávy

Tříkrálová sbírka

Přes nepřízeň mrazivého počasí, sněhu a celkově kritické hospodářské situace malí i velcí Kašparové, Melicharové a Baltazarové donesli ve svých pokladničkách s logem charity částku ve výši 188.546,- Kč. Sbírali finanční prostředky na rozvoj charitativních služeb, a to především terénní hospicové a odlehčovací péče, která zabezpečuje svým klientům služby v jejich domácím prostředí.

„V letošním roce jsme v rámci sbírky navázali spolupráci se Salesiánským střediskem mládeže, jehož děti koledovaly v okolí kostela sv. Vojtěcha ve Čtyřech Dvorech,“ říká Eva Bazalová, koordinátorka Tříkrálové sbírky Městské charity. „Velkou podporu sbírce poskytlo také Biskupství českobudějovické požehnáním koledníků přímo na náměstí Přemysla Otakara II. a děkanství sv. Mikuláše, které pro ně zajistilo zázemí. Chtěla bych vyzdvihnout obětavou činnost pátera Miroslava Šaška, který se svými koledníky chodil i v částech Českých Budějovic, kde se dříve nekoledovalo,“ dodává Eva Bazalová. Samozřejmě sbírka probíhala i v okolních městech a obcích – velkou měrou přispěli občané Hluboké, Rudolfova, Hosína, Srubce, Pohůrky, Dobré Vody, Nových Hodějovic, Dubného, Křenovic, Dobřejovic, Olešniku, Mydlovar, Zahájí a z dalších míst. Celkově je možné říci, že místní obyvatelé tak svým příspěvkem podporují činnost Městské charity České Budějovice, za což jim patří velký dík hlavně od seniorů a těžce nemocných lidí, za kterými zaměstnanci charity jezdí domů a poskytují jim svou péči a služby.

Rozpečetování probíhalo v pátek 15. ledna v České spořitelně na náměstí Přemysla Otakara II. od rána až do odpoledních hodin, za účasti zastupkyň magistrátu města a zaměstnanců spořitelny. Hotovost pak byla odeslána na centrální účet Tříkrálové sbírky, který spravuje Charita Česká republika. Odtud pak budou čerpány peníze podle výsledků sbírky jednotlivých charit. Část prostředků podpoří humanitární činnost (15% výtěžku sbírky). Městská charita vede přehledy o jednotlivých pokladničkách a informuje své tříkrálové asistenty o výsledcích koledy jejich skupinek.

Pro Městskou charitu České Budějovice bylo rozpečetováno 61 pokladniček, se kterými chodilo více než 200 koledníků. Jako poděkování za příspěvek rozdali občanům několik krabic tříkrálových cukříků a kalendářků. Těší se, že příští rok zase půjdou poprosit o příspěvek na dobrou věc, zapívat koledu a napíší všem lidem dobré vůle nade dveře K+M+B.

Městská charita České Budějovice, www.mchcb.org

důležitá čísla

LINKA DŮVĚRY PRO DĚTI
ČESKÉ BUDĚJOVICE
VOLEJTE VE DNE I V NOCI:
387 313 030
386 355 500

KRIZOVÉ CENTRUM
PRO DĚTI A RODINU
V JIHOČESKÉM KRAJI
387 410 864

KRIZOVÉ A KONTAKTNÍ CENTRUM
ARKÁDA PÍSEK
382 211 300, 382 222 300

KONTAKTNÍ CENTRUM TÁBOR
381 255 999

LINKA BEZPEČÍ DĚTÍ A MLÁDEŽE
BEZPLATNÉ VOLÁNÍ ODKUDKOLIV
800 155 555

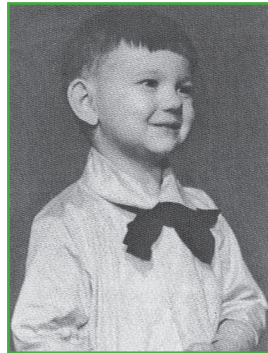
Vydavatel, redakce:
Robinson o.s., Rudolfůvská 34, České Budějovice
za garance OoZP Magistrátu města České Budějovice

Inzerce, grafická úprava:
STUDIO GABRETA® spol. s r.o., České Budějovice
info@studio-gabreta.cz

Tisk: TISKÁRNA PROTISK, s.r.o., České Budějovice
Reg. č.: MK ČR 7767

Vytištěno na recyklovaném papíru

Vydavatel se nemusí vždy ztotožnit s názory autorů
publikovaných příspěvků

Prvním hostem letošního roku bude Miloslav Martenek – vojenský pilot u stíhaček, humoristický kreslíř a ilustrátor. S jeho obrázky jste se setkali i na stránkách Robinsona. Letos oslaví 77 let života, ale jeho činnost a vitalitu mu může závidět mnohý z daleko mladších.

Ohlédnutí
do dětství

Kde jste prožíval své dětství?

Narodil jsem se do doby krize – v roce 1933 v Praze, a tam jsem také prožil svá dětská léta. Sourozence jsem si nevymodlil, takže jsem byl na zlobení sám. Rákoska byla stále připravená na kredenci, ale myslím, že nějak moc jsem ani nezlobil.

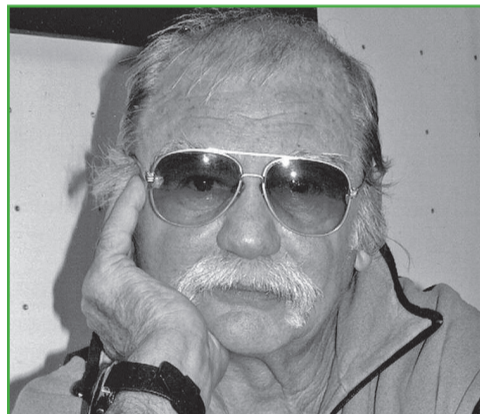
Když už jsme u té rákosky, pamatujete si na svůj největší výprask?

Na ten do smrti nezapomenu. Bylo to jednou už k jaru, sníh byl rozbředlý a já z klouzačky přišel domů úplně promočený. Zatopil jsem v kamnech, rozvřel mokré šaty kolem a z únavy usnul. Rodiče přišli právě ve chvíli, když už proschlé šatstvo blízko u rozpálených kamínek začínalo chytat. Tehdy měla tedy rákoska v tatínkově ruce hody, protože jsme taky mohli přijít o střechu nad hlavou a já o život.

A co školní roky?

Chodil jsem do školy v Praze, s výjimkou dvou válečných let, kdy jsme se dočasně přestěhovali k příbuzným do Ratibořských Hor na Tábořsku. To bylo ve druhé a třetí třídě.

Jezdil jsem tam s koňmi, pásal krávy a kozy, hlídal slepice, naučil jsem se dokonce točit pivo, protože příbuzní měli hospodu... Prostě zážitky k nezaplacení. Tehdy se asi taky zrodil můj vztah k venkovu a k jižním Čechům vůbec.

Vzpomínáte si na některé své učitele?

Zajímavé je, že mi nejvíc utkvěl v paměti pan učitel Kubeš, který se chodil při vyučování uklidňovat do skříně. Teprve později jsme zjistili, že si tam vždycky nalil štampríčku, protože byl inteligent a nepil rovnou z lahve.

Které předměty jste měl rád?

Nejvíce kreslení a tělocvik, ale nějak jsem nenašel vřelý vztah k matematice, fyzice a chemii.

Jaké jste měl coby kluk záliby?

Když mi bylo asi tak jedenáct, rodiče usoudili, že bych měl taky vzkvétat na duchu, a já šel s písničkou Lúčka zelená dělat konkurz do Kühnova dětského sboru. Byl jsem přijat, zpívali jsme pak na různých vystoupeních, v rozhlase, také osobně

My tu moc práce jako u vás nemáme. Lidé správně parkují, uklízejí po pejscích, neničí cizí majetek, takže jen hlídáme zebry u školy

na narozeninách Jaroslava Kříčky. Po válce sbor, který byl přejmenován na Pěvecký dětský sbor Českého rozhlasu, vedl doktor Bohumil Kulínský. Moje pěvecká kariéra však skončila s obdobím mutování a už nikdy jsem se k tomu nevrátil.

A co sport, divadlo, kino?

Chodil jsem do Sokola, na ulici nebo na hřišti jsme hrávali různé hry, v zimě se plácek polil vodou a hrál se hokej, jenom lyžovat jsem se nenaučil. Jako malého mě rodiče brávali do dnešního divadla Na Jezerce, kde vystupoval Kašpárek Vojta Merten, později s kluky jsme vymetali všechna kina v okolí a vybírali si z programů grotesky nebo dobrodružné filmy.

Dobrodružství asi patří ke klukovskému věku neodmyslitelně...?

Samozřejmě. Četli jsme Foglarovy, na rohu v trafice jsme si za korunu půjčovali Rodokapsy, odebrali jsme časopis Vpřed s Rychlými šípky a jako spousta jiných kluků odkojených tímhle vzorem jsme založili čtenářský klub. Bylo nás pět, jmenovali jsme se Sportovci a měli jsme číslo 3605. Do redakce časopisu jsme posílali pravidelná hlášení a já je ilustroval, což byl asi počátek mého výtvarného zájmu – nejednou jsme byli v časopise za ně pochváleni. Jak jsme ale dorůstali, přišly jiné starosti a klub zanikl. Kroniku se zápisy a kresbami jsme při posledním výletu klubu v krabici zakopali v Hostivaři u potoka Botiče a už nikdy se nenašla. Ale s jedním kamarádem z tohoto spolku se scházíme dodnes.

Stali se z některých z vás skutečně dobří sportovci?

Zdeněk Humhal se stal reprezentantem ve volejbale a Mirek Pohunek hrál fotbal v lize za Bohemians, mě to trochu minulo. Ale přes modelářství v Aeroklubu ČR a letecké učiliště jsem se stal vojenským pilotem, takže můj dlouholetý koníček se mi stal povoláním a nikdy jsem toho nelitoval.

Za rozhovor děkuje a hodně dalších vtipných obrázků od Slávka Martenka si pro nás přeje

Hanka Hosnedlová

Návrat z teplých krajín
Nakreslila Aneta Pašková, 9 let
ZŠ Matice školské, České Budějovice

Literární práce v tomto sloupečku
jsou ze soutěže
Jihočeský úsměv 2009

Jak se ďábel
dostal do pekla

Byl jednou jeden ďábel a jeden pavouk, který mu vždy seděl na rameni. Určitě znáte hříby, ale ten, po kterém ďábel toužil, byl kouzelný. Když jste řekli třeba Čína, tak vás tam přenesl. Ďábel po něm pásl už spoustu let. A teď po 300 letech se mu hříb dostal do rukou. Chtěl do Holandska, ale co se nestalo. Už otevíral pusu, když tu řekl pavouk: „Do pekla.“ A tak tam ďábel byl. A cesta zpátky? Čerti hříb hned spálili.

POUČENÍ: KDO JE TI CO NEJVÍC NABLÍZKU, MŮŽE USILOVAT O TVOJI ŽKÁZU.

Radka Hauková, 5. třída
ZŠ Šindlův Dvory

Jihočeský
smutek

Byla jedna sychravá podzimní noc a Zek s Johnem se rozhodli, že půjdou na českobudějovický hřbitov ničít hroby a krást mramorové destičky nebo jiné předměty, které by se daly prodat. Všude byla tma a ve vzduchu byl cítit kouř.

Jako každé jiné úterý přežili bez větších obtíží bránu. Přišli k prvním hrobům, které už byly rozmlácené. Zek řekl: „Koukej na to, kde se tady vzaly ty zlaté destičky.“ Johnny mu odpověděl: „To je snad fuk, hlavně, že budeme mít prachy a tuhle špinavou práci už nebudeme muset dělat, rychle je pober a jdeme.“ Zek sáhnul okamžitě po destičkách, ale najednou rychle ucuknul. „Co děláš?“ řekl Johnny. „Jsu vařící, jako kdyby je někdo hodil do ohně,“ řekl Zek. Johnny si také zkusil sáhnout a stejně tak rychle ucuknul. Vtom se najednou ozval šelest z vedlejšího křoví, to se rozevěřelo a vystoupil muž s tvář, která vypadala, jakoby mu ji někdo polil kyselinou. Byl to hrobník, který musel být už několik století po smrti a potřeboval najít člověka ještě horšího, než je on. Vycítil, že toto je jeho příležitost, a proto vyšel z úkrytu. Zek s Johnem, ač byli „tvrdý chlápci“, se vylekali tak, že se nemohli ani hnout, a toho hrobník využil. Pokusil se shodit Zeka na zem, ale ten se vzpamatoval a na poslední chvíli uhnul. Hrobník se těžce zvedal ze země a díky tomu Johnny se Zekem získali náskok. Hrobník se ale pohyboval i přes svůj věk velmi rychle. Zek a Johnny doběhli k bráně a pokoušeli se jí přelést, ale brána byla stejně rozžhavená jako předtím zlaté destičky. Hrobník se zasmál ďábelským hlasem. Zek s Johnem se už ani nebránili, věděli, že jim to stejně nepomůže. Hrobník jim přiložil ruce na ramena a řekl nějaké zvláštní zaklínadlo. Z hrobníka se zakouřilo a zmizel. Nyní může v klidu odpočívat.

Od té doby straší Zek a Johnny na českobudějovickém hřbitově, takže pokud uvidíte dvě osoby s velkým nákladem zlatých destiček, jak se potulují po hřbitově, víte, kdo to je, a musíte doufat, že nejste horší než oni, a pokud ano, tak doporučuji vzít nohy na ramena.

Vratislav Zámis
Gymnázium Jirovcova, České Budějovice
autor je členem Amatérských novinářů,
Dům dětí a mládeže České Budějovice

MOUDRÁ SLOVA NEUŠKODÍ

Jmenoval se Fernão Magalhães (nar. 1480), byl to portugalský mořeplavec, který ve španělských službách v roce 1520 proplul jako první průlivem plným skalisek mezi Jižní Amerikou a souostrovím Ohňová země. Proto se dnes tento průliv, spojující Atlantický a Tichý oceán, nazývá podle něho. V roce 1521 byl však jako ještě docela mladý zabit domorodci na Filipínách, ale v roce 1522 se jeho loď Victoria vrátila šťastně do Španělska, a završila tak historicky první plavbu kolem celého světa.

Zaujala nás jeho slova, která vám rádi tlumočíme: „Nemůžete objevit nové oceány, pokud nemáte odvahu odpoutat zrak od břehu.“

Oním břehem pro nás může být i vlastní slabost, utrpení a samota, ve kterých se utápíme, oním zrakem může být vůle a chuť vše překonat a oním novým oceánem život naplněný štěstím a radostí.

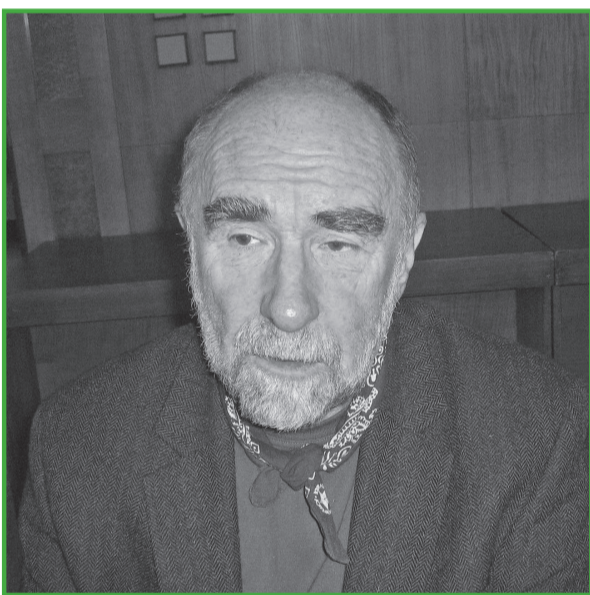
Je dobré, vždy se o to pokusit.

Třeba se nám to, když budeme věřit naději, také podaří...

Mezi hosty prvního ročníku Festivalu dětské knihy, který se konal v loňském roce o adventu v Českých Budějovicích, byl i pražský spisovatel Ivan Binar, někdejší předseda celostátní Obce spisovatelů. Představil zde svou novou knihu pro děti nazvanou *Bibiana píská na prsty*.

Když Bibiana píská na prsty

„Tu knížku jsem psal po kouskách bezmála tři roky. Hlavní hrdinka je desetiletá holčička upoutaná na vozíček. Při havárii auta přišla o rodiče a o schopnost chodit. Může ještě žít plnohodnotný život? Jak se s jejím postižením srovná okolí? – Takové otázky člověka při setkání s Bibianou napadají a knížka se kromě jiného snaží na ně odpovídat. Konkrétní „model“ pro Bibianu jsem sice neměl, ale před pár lety jsem v Mnichově

u zoologické zahrady potkal dvě řádové sestry, které vezly na vozíčku černošského chlapce. Nadšeně cosí vyprávěl, zřejmě o zvířatech v zoo, gestikuloval přitom živě pahýly paží a smál se na celé kolo. Někdo ho připravil o všechny čtyři končetiny, ale radost ze života mu zůstala. Toto setkání sice nebylo bezprostředním a jediným podnětem k napsání příběhu Bibiany, ale bylo jednou z kapek, které k tomu vedly.“

Ivan Binar se psaní pro dětské čtenáře věnuje už dlouhou řadu let. Začal s ním v době, kdy měl vlastní malé děti. Tehdy, téměř před čtyřmi desetiletími, vyšla knížka o tom, jak pan Bouda s cirkusem se světem loudá a moc se líbila. Po delším těžkém a složitém období, které souviselo s tehdejší politickou situací a jeho postoji k ní, se spisovatel ke psaní dětských knih zase vrátil a tentokrát byly jeho knihy adresovány již generaci jeho vnoučat. Nejdříve ale vydal „oprášené“ staré rukopisy – S kouzelníkem do světa a Kilo jablek pro krále, které se jako divadelní představení hraje v plzeňském divadle Alfa. Dětskou operu Vrať nám, ptáku, hastrmana zase uvádí v pražském divadle Minor a vyšla i na CD. Před vydáním je nová knížka o králičku Fialovi, podle které vznikají

pro změnu televizní Večerničky.

Na otázku, jaké knihy Ivan Binar četl jako kluk, odpovídá: „Moje generace měla snadnou volbu – kino bylo nejvyšší jednou za týden, ale kniha kdykoliv. Televize ještě nebyla, bylo jen rádio a každou sobotu ve dvě úžasná rozhlasová hra pro mládež, v neděli po obědě pak pohádka. Milovali jsme tahle vysílání. A četl jsem vášnivě a pořád, co mi přišlo pod ruku, rodokapsy, pohádky Erbenovy, Němcové i Mahenovy, Ondřeje Sekoru i Ladu, J. V. Plevu, Řezáče, Poláčka, verneovky a mayovky, Katajeva, Gajdara i Foglara, Gulivera, Robinsona, Posledního Mohykána, dokonce i Večery pod lampou...“

Podle autorových slov je třeba v dětech vytvářet vztah ke knihám už od narození. Důležité je, aby se dětem četlo již v nejužším věku, což by měla být jedna ze základních rodičovských povinností. Také škola by, jak Ivan Binar říká, měla u dětí čtenářství nejen podporovat, ale přímo vyžadovat a pěstovat. „Je těžké, aby kniha konkurovala atraktivním počítačovým hrám a strhujícím filmům, kde všechno jen tak plyne a při kterých se moc nepřemýšlí. Ale proč by si tyto žánry měly konkurovat, když mohou existovat vedle sebe?“ míní spisovatel.

Stejnou otázku si může položit i každý z vás a je ve vašem zájmu, aby mezi oběma nabídkami byla rovnováha, protože zatímco počítačové a filmové možnosti jsou sice lákavé, kniha navíc rozvíjí vlastní fantazii a tvůrčí síly v podstatně širším měřítku.

A knížka *Bibiana píská na prsty* určitě dodá i vám sílu v překonávání životních překážek.

Hanka Hosnedlová

DOBŘÉ ZPRÁVY

Šance pro talentované

Dlouhodobá podpora talentovaných chlapců a děvčat ze sociálně slabších rodin je hlavním cílem nové nadace, která vznikla v jihočeském regionu. Založil ji vicehejtman Martin Kuba a jmenuje se Nadační fond Jihočeské naděje.

Kdo ví – možná, že pomůže právě i vám.

Pro Sluníčko tancovala i Ovečka

Skoro patnáct tisíc se vybralo při benefičním koncertu, který se uskutečnil loni v adventu v prostorách Solnice v Českých Budějovicích. V programu večera určeného pro veřejnost vystoupilo několik dětských kolektivů, mezi nimiž byly i děti ze sdružení Ovečka, založeného pro chlapce a děvčata s Downovým syndromem. Ty totiž tancovaly společně se členy tanečního kroužku ZUŠ O. Jeremiáše. Vybrané peníze byly předány nadačnímu fondu Sluníčko pro děti, pomáhajícímu postiženým a nemocným.

Peníze pro Světlušku

Pro nevidomé byly určeny dva miliony korun, které věnovala na sklonku loňského roku finanční společnost Axa na konto celorepublikového projektu Světluška starající se o zrakově postižené. Za poslední čtyři roky tak částka, kterou tato společnost poskytla lidem se zrakovým handicapem, narostla na osm milionů. A nejsou to jediné peníze, které Světluška z těchto zdrojů získala. Na pobočkách Axy jsou totiž kasičky, kam návštěvníci, ale i zaměstnanci firmy vhadzují drobné obnosy. V loňském roce se tak v pokladničkách shromáždilo na 16 000 Kč. Tím ovšem kontakty společnosti Axa a Světluška nekončí. Dobrovolníci z Axy totiž každoročně pomáhají při zajišťování zajímavé akce s názvem Kavárna Potmě, kde si lidé mohou vyzkoušet, jak vnímají své okolí lidé se zrakovým postižením, kteří tady fungují také jako obsluha.

Handicap není překážkou

Tak znělo heslo akce Sport pro všechny, kterou českobudějovické Dynamo připravilo v závěru loňského roku ve své vytápěné nafukovací hale Sportovního centra mládeže v Mladém. Organizátorem tohoto speciálního dopoledne, do něhož byli aktivně zapojeni i handicapovaní sportovci, byl vedoucí sportovních tříd Tomáš Maruška. Akci podpořilo rovněž město, školy a další instituce. Vydátnou pomocí byla mimo jiné účast studentů katedry Výchova ke zdraví z Pedagogické fakulty JU a hráčů ze starších žáků Dynamo, kteří pomáhali při organizaci. Tomuto prosincovému sportovnímu setkání však předcházelo již koncem října loňského roku sportovní dopoledne pořádané pro čtyři desítky soutěžících ze stacionáře Empatie a následně pak na začátku prosince akce ve sportovním areálu Na Složišti pro šedesát handicapovaných klientů z českobudějovické Arpidy. Úspěšnost dosavadních setkání rozhodla o tom, že podobná dění se budou konat i v roce letošním.

Andělská aukce rádia Faktor

Hitrádio Faktor bylo v posledním měsíci loňského roku pořadatelem charitativní Andělské aukce konané v českobudějovické Bazilice. Jejím prostřednictvím byla dražena výtvarná díla vyrobená v ateliéru místní Arpidy, která však měla své patrony mezi osobnostmi Jihočeského kraje. Ať už se jednalo o hejtmana Jiřího Zimolu, českobudějovického primátora Juraje Thomu, biskupa Jiřího Paďoura, herce Jiřího Mádlu anebo o sportovce, jako je Jaroslav Pouzar, klub SK Dynamo, hokejistu Radka Ťoupala, paralympioničku Janu Fesslovou a další.

Aukci, před níž se konalo dětské koncertní vy-

stoupení, vynesla neuvěřitelných 402 tisíc korun. Ty putovaly právě do stacionáře Arpida, pro něž jsou finance velice důležité pro další činnost.

Voňavá italská nadílka

Vánoce jsou sice už za námi, ale vzpomínky na některé jejich okamžiky zůstávají v paměti hodně dlouho. Jedním z takových nezapomenutelných dojmů byla také voňavá nadílka v českobudějovické pizzérii Giorgio. Přes tři desítky handicapovaných dětí s jejich doprovodem totiž pozval na vánoční pizzu majitel této provozovny Giorgio Zanon, který pochází z italského Bibione. Chlapce a děvčata ze sdružení Ovečka shromáždující děti s Downovým syndromem a ze speciální školy v Dlouhé ulici pohostil tak v době nejkrásnějších svátků roku již podruhé. Malí strávníci si při té příležitosti rozdávali vánoční dárečky a s jedním z nich pamatovali i na svého hostitele, který navíc plánuje, že právě tyto své malé návštěvníky bude v nejbližší době učit, jak se pizza vlastně připravuje a pečce. Asi není třeba dodávat, jak moc se všichni již od Vánoc na tuto událost těší.

Jazyky trochu jinak

Smysluplnou možnost výuky jazyků se rozhodla nabídnout handicapovaným mimo jiné také jazyková agentura Skřivánek. Jak bylo uvedeno koncem uplynulého roku, uzavřela se společnost Car Club smlouvu o využívání výukových balíčků nebo plošných slev na výuku jazyků. Tyto specifické výhody jsou určeny nejen pro vozíčkáře a další držitele průkazů ZTP a ZTPP, ale i pro neslyšící, diabetiky, astmatiky nebo mentálně postižené. Programy připravené na míru pro cílovou skupinu mají být nabídnuty držitelům Handy Card.

Šátek Pavla Šporcla pomáhá postiženým

Ne, nejde o žádný kouzelný předmět, který by léčil nevléčitelné, ale o aukci, kterou pořádala v závěru loňského roku Diakonie českobratrské církve evangelické společně s internetovým portálem Aukro. Díky tomuto projektu s názvem Pomoc má mnoho tváří byla totiž vydražena řada osobních věcí, které pro tuto příležitost věnovaly osobnosti našeho kulturního života. V aukci tak byla prodána například golfová hůl herce Jiřího Bartošky, šátek českobudějovického houslisty Pavla Šporcla, paličky Davida Kollera a další. Získané finance jsou určeny na podporu Speciální školy v Merklíně u Přeštic zbudované pro chlapce a děvčata s těžkým postižením ve věku od 5 do 26 let.

Vodní kapky míří do Afriky

Asi každý z vás už slyšel nebo četl, jak těžce jsou některé oblasti na zeměkouli sužovány suchem. Voda v takových krajích je skutečně nad zlato a hloubková studna představuje pro tamní obyvatele hotový „zlatý důl“. Nebo spíše život pro ty, kteří v takových končinách žijí. Proto různé humanitární organizace pořádají sbírky, z jejichž výtěžku se podobné studny nechávají hloubit odborníky. Zejména pak v Africe, kde je nedostatek vody někdy až tragický.

Opravu tří studní, jejichž životnost v afrických podmínkách je zhruba šest let, nebo výstavbu jedné studny nové představuje výtěžek z loňské sbírky s názvem Vodní kapky. Tu pořádala českobudějovická Diecézní charita v součinnosti se společností Energie AG Bohemia, která přispěla haléřem z každého prodaného kubíku vody. Podařilo se tak shromáždit téměř tři sta tisíc korun, které jsou určeny pro provincii Kilwa-Kasenga v Kongu, kde partnerská Diecézní charita z rakouského Lince, s níž Českobudějovičtí spolupracují, působí již patnácti lety.

- hh -

ČLENOVÉ DĚTSKÉHO ZASTUPITELSTVA MAGISTRÁTU MĚSTA ČESKÉ BUDĚJOVICE SE OPĚT OBRACEJÍ S VÝZVOU I NA VÁS - POKUD MÁTE I TU NEJMENŠÍ MOŽNOST, POMOZTE A PŘISPĚJTE.

INFORMUJTE O ZÁSLUŽNÉ SBÍRCE PRO DĚTI Z UVEDENÉ ŠKOLY SVÉ RODIČE, KAMARÁDY, VE ŠKOLÁCH, PROSTĚ KAŽDÉHO, KDO BY SE K NÁM CHTĚL PŘIDAT. SBÍRKA BY MĚLA PROBÍHAT DLOUHODOBĚ, NEJMÉNĚ AŽ DO 30. ČERVNA 2010. UŽ NYNÍ VELICE DĚKUJEME.

Základní škola speciální
Dlouhá 35, České Budějovice
číslo účtu: 233 102 681 / 0300

OSUDY...

V srpnu jí bude dvaadvacet a v životě neviděla slunce, trávu nebo snůh... Od narození je totiž nevidomá a svět okolo sebe vnímá a rozpoznává jen díky sluchu, hmatu a vlastním představám. Jmenuje se Mirka Kuviková, bydlí v Českých Budějovicích a studuje na Masarykově univerzitě v Brně.

I život potmě může být pestrý

„Když jsem byla malá, nechápala jsem význam slova vidět, prostě jsem nevěděla, co obnáší. Teď už to sice vím, ale stejně bych nechtěla ten svůj svět měnit. Myslím, že je daleko těžší přijít o zrak v určitém věku a vědět, co vlastně člověk ztratil. Já jsem nikdy neviděla, takže tu schopnost nepostrádám a netoužím po ní. Podle mého názoru by to musel být velký psychologický šok, kdybych najednou začala vidět – protože jsem si zvykla na své představy a ty by se určitě nekryly s nově objevenou skutečností. To platí nejen o věcech, ale i o lidech,“ říká tmavovlasá vitální dívka.

Do školy začala chodit na ZŠ Máj II, kde je speciální třída po nevidomé a slabozraké. Od třetí třídy se postupně zapojovala do běžného vyučování, nejdříve na matematiku a prvouku a od dalšího ročníku už téměř na všechny předměty, s výjimkou informatiky a pracovního vyučování. Když v šesté třídě Mirka přestoupila na Biskupské gymnázium, byla zde jediná nevidomá. Později přišli ještě další dva kluci s podobným omezením, ale měli své osobní asistenty, a tudíž i jiný režim.

„V mém rozvrhu nechyběl ani sport. Jako malá jsem se speciální třídou chodila cvičit do Loděnice, kam jsem pak docházela i na sportovní běhání, nevynechala jsem ani školní lekce plavání a s kamarádkami z gymnázia jsem pak pokračovala ve večerních návštěvách plovárny. Když jsem byla asi ve třetí třídě, pořídili jsme si dvojkolo. Jezdila jsem na něm s maminkou do školy, o víkendech s taškou a někdy také s mladším bratrem. Také lyžuji, hlavně na běžkách,“ vypráví Mirka o svých dalších aktivitách, které ale stejně nelze všechny vyjmenovat. Jako třeba počítačové a jiné prázdninové tábory u nás i v zahraničí, zájezdy, na-

vazované kontakty, vystupování v hudební škole a podobně.

Prozrazuje na sebe, že má občas problémy s prostorovou orientací, zejména když chybí nějaká vodicí linie, jako třeba obrubník či zvýrazněný pás chodníku. Ale pokud se určitou trasu naučí, nevádí jí ani spadané listy nebo déšť. Příliš jistá si však není na parketě vaření nebo při zapamatování si barev v souvislosti s oblečením, ale to vše se časem dá prakticky zvládnout.

Moderní doba pomáhá lidem s tímto handicapem stále se vylepšující účinnou technikou – od Pichtova psacího stroje, který namísto písma vyrábí do papíru soustavu bodů, až po počítač vybavený speciálním programem a zařízením zvaným Braillový řádek, zobrazujícím text v Braillově písmu. A to se čte, jak je známo, prsty. Některé programy umožňují pouštět příslušné texty i ve zvukové formě.

„Hodně mi pomáhala maminka, která mi učební texty přepisovala, nejprve na Pichtově psacím stroji, matematiku vlastně až do maturity, pak na počítači. Později, zejména při studiu jazyků, jsem využívala i možnosti brněnského střediska Teiresias pro pomoc studentům Masarykovy univerzity se speciálními nároky,“ říká Mirka, která po maturitě na tuto univerzitu nastoupila. Jako jazyk si zpočátku zvolila němčinu, z níž už na gymnázium získala „Sprachdiplom“, ale už po prvním semestru se vrhla na italštinu, kterou kvůli její zvukovelnosti milovala vlastně už dávno předtím. Díky kamarádce a pomoci mladé učitelky italštiny, kterou jí zprostředkovalo zmiňované středisko, dělala v červnu 2008 znovu přijímací zkoušky, tentokrát ale už na vytouženou italštinu.

Příběhy, které prožíváme, prozařují v jednom okamžiku všechny barvy světa a voní až opojně, aby vše krásné v okamžiku příštím zmizelo a my jsme museli opětně, už pokolikáté, překonávat zlo a hledat nové dobro. A v okamžicích spokojenosti i nepohody vždy hodně pomůže přátelství, láska a vzájemná důvěra. To vše znamená, že se mohu o štěstí podělit a s tím horším se svěřit. Možná, že i dnešní Osudy mnohé napoví, potěší i poukážou na to, že máme v životě vlastním i v životech ostatních neustále hledat to nejlepší.

„Jazyk, ale i atmosféra na katedře italského jazyka a literatury mi přijde daleko vřelejší a pohodovější. Našla jsem tam přátele a kamarádky, se kterými je mi dobře. Kromě toho mám v italském Trevisu přítele, kterého navštěvuji, a tam svou italštinu bohatě vyzkouším i v praxi,“ pokračuje v rozhovoru drobná tmavovlasá Mirka, která se vedle talentu na jazyky může pochlibit i absolutním hudebním sluchem. Ani tato dispozice nezůstala v jejím případě nevyužita.

Od předškolního věku se učila hře na klavír u Marie Heřmanové v Trhových Svinech, kam ji vozila maminka autobusem. V době školní docházky přešla do ZUŠ na českobudějovickém Piaristickém náměstí a absolvovala zde celý sedmiletý klavírní cyklus prvního stupně a dva roky z dalšího, než se začala věnovat klávesám. Zároveň se ve stejném prostředí učila zpěvu a ještě před maturitou ukončila úspěšně i druhý cyklus. Malou zmínku si zaslouží také flétna a kroužek na ZŠ Máj II, kde se nějakou dobu pokoušela zvládnout i tento dechový nástroj. To ale nehovořím o skládání a aranžování hudby, které rovněž nenechávají Mirku úplně v kli-

du. K této sféře Mirčina života však patří i jména jejich hudebních pedagogů – Věry Parýzkové, Věry Zabilkové a Františka Černocho.

Ačkoliv si Mirka sama pořízuje amatérské mixážní nahrávky své hudební produkce, těší se na CD, které již téměř tři roky připravuje právě s panem učitelem Černochem a které by v nejbližší době chtěla dotáhnout do konce. Na tomto albu by se měly projevit i její jazykové schopnosti, protože v jeho obsahu figurují vedle českých písniček i texty v italštině, angličtině a ruštině.

„Mám řadu přátel a kamarádů nejen ve škole, ale i mimo ni nebo v zahraničí. Další kontakty mi umožňují internet a skype. A je báječné, když se najednou ozve třeba kamarádka z tábora, se kterou jsme se na třináct let navzájem ztratily. Myslím, že přátelství je důležité pro každého, a v tom nejsem výjimkou,“ uzavírá naše povídání Mirka, která by v budoucnu ráda učila a překládala, hlavně v italštinu, což není zase tak nespílitelné přání.

A my jí přejeme, aby jí její vitalita vydržela na pořádku, aby svou chuť do života nakazila každého, kdo cosi vzdává. **Hanka Hosnedlová**

Nemocná Rita

Příběh, o kterém budu dnes psát, mi vyprávěl můj táta. Tak jako já i on měl vždycky rád lovecké psy a o jednom z nich jsem slyšela vždy ze všech nejraději. Vyprávění je o strachu i radosti, smutku i štěstí.

„Byl jsem jen o několik let starší než teď ty,“ začal táta vyprávění, „tehdy jsem měl drsnoustou jezevčici Ritu, právě takovou, jako je dnes i tvůj pes.“

Tenkrát byl táta s mladou fenkou na obvyklé procházce v lese, když se to stalo! „Šli jsme lesem a Rita narazila na čerstvou stopu, už byla dost zkušená, a tedy schopná se ke mně sama vrátit, proto jsem pokračoval sám po naučené cestě, když vtom...“ odmlčel se táta, „čekám, čekám, a když už se chci jít podívat, kde tak dlouho vězí, slyším dlouhé, táhlé a bolestivé zakňučení. Rita, něco se jí stalo! Běžím, co mi síly stačí, na místo, odkud zvuk vyšel.“ Táta Ritu našel pod keřem v bolestivém sevření křečce. Rychle ji vzal do náruče a spěchali k veterináři.

„To je epilepsie,“ oznámil veterinář tátovi po sérii nekonečných vyšetření, „pesek bude celý život muset brát léky, ale jinak může prožít celkem zdravý život,“ zněla diagnóza. Ritka brala léky a dále, ještě dlouhá léta pečlivě střežila svůj milovaný les.

„Měl jsem Ritku moc rád, i když byla nemocná, všechno zvládala s optimismem a chutí do života, dokonce několikrát na zkouškách stanula na stupních vítězů a sklízela všeobecný obdiv a obrovský potlesk,“ skončil táta vyprávění. A na závěr mi vždycky říká: „Važ si svého psa, a když bude nemocný, drž ho nad vodou, střež si ho jako oko v hlavě, protože, i když si v budoucnu pořídíš ještě spoustu psů a každému budeš tak dobrým psovodem a pánem jako teď Flokovi, už žádný pes nikdy nebude takový, jako je on!“

R. Deverová, 9. tř., ZŠ TGM, Pisek

O hrbaté víle

Byla jednou jedna hrbatá víla Míla, která bydlela v temném lese docela sama. Trápilo ji, že není krásná. Každého večera chodila za lidmi, aby si s nimi mohla zazpívat, avšak lidé se s ní nechtěli bavit, stranili se jí. Byla z toho smutná, ale nemohla za to, že má hrbatá záda.

Jednoho večera šla víla k potoku, kde si notoval malý pihatý skřítek Vítek. Přistoupila k němu a řekla: „Ty ale tak krásně zpíváš!“ Hrál zrovna o ní. Z jeho úst se linula píseň: „Byla jednou jedna víla hrbatá, byla štíhlá a zubatá.“ Jelikož na tyto písně byla zvyklá, tak začala zpívat s ním. To, že byla hrbatá, to skřítko vůbec nezajímalo! Skvěle jim to ladilo a to pro něj bylo nejdůležitější. A tak to bylo každého večera.

Víla byla šťastná, že si konečně našla kamaráda, který jí měl rád, a hned se do něj zamilovala. Uplynul týden a už se z nich stal skvělý pár. Lidé se na ně chodili dívat a tak se jim to líbilo, že se také zapojili do zpěvu. Netrvalo dlouho a jednoho človíčka napadlo: „Víte co, když jste taková milá dvojka, tak můžeme chystat svatbu!“ Lidé zpozorněli a volali: „Hurá, hurá!“ Za necelý měsíc si skřítek a víla řekli své „ANO“. Samozřejmě, že na jejich svatbě nechyběly jejich písničky a přišla spousta lidí, kterým už nevadilo, jak oba vypadají. Těšilo je, že umí tak krásně zpívat.

A tak každý večer si lidé a skřítek Vítek s vílou Mílou zpívali krásné písně. Jedna z nich zněla: „Byli dva přátelé, skřítek a víla, dobře jim to ladilo, a tak svatba byla. Do konce života spolu byli a nové písně stále vymýšleli!“

Všude v okolí pak panovala dobrá nálada.

Pavlaína Schwarzová, 8. třída, ZŠ Strýčice

Literární práce ze soutěže Jihočeský úsměv 2009

HAITI VOLÁ SOS

dokončení ze str. 1

Zamyslete se tedy i vy všichni a hledejte cesty, jak se připojit. Odměnou bude nádherný pocit v duši, že jste vykonali dobro, odměnou mohou být i nová přátelství. Proto si dobře zapamatujte kontakty, kde se dozvíte ještě mnohem víc o tom, co a jak učinit:

- Český výbor pro UNICEF Elišky Peškové 17/741, 150 21 Praha 5
- tel./fax: 257 320 244
- e-mail: unicef@unicef.cz
- www.unicef.cz
- bankovní účet 2200022/0300
- variabilní symbol Přátel dětí UNICEF je 55 k výše uvedenému účtu (lze zadat i trvalý příkaz k pravidelným měsíčním příspěvkům).

Na programy pomoci dětem přispějte i odesláním SMS ve tvaru DMS UNICEF na č. 87777. Dále zakoupením pohlednic, blahopřání a dárkových předmětů v prodejnách UNICEF (v Domě OSN, nám. Kinských 6, Pha 5;

v Nákupní galerii Atrium, Karlovo nám. 10, Pha 2; Vinohradský Pavilon, Vinohradská 50, Pha 2; IKEA Praha, Brno, Ostrava), ale i prostřednictvím internetové stránky nebo tištěného katalogu, který na požádání obdržíte.

Panenuk z projektu Adoptuj panenku a zachrániš dítě si také koupíte v daných prodejnách nebo díky internetu v části e-panenky.

Český výbor pro UNICEF naplňuje to, co má toto celosvětové hnutí ve vínku už od počátku: pro každé potřebné dítě v rozvojových zemích zajistit zdraví, vzdělání, rovnoprávnost, chránit jeho život, sny a budoucnost.

Čerpáno z materiálů Českého výboru pro UNICEF

adresář

V dnešním adresáři se opět obrácíme přímo na vás.

Chcete, abychom publikovali rozhovory, reportáže a zprávy o organizacích, které pomáhají handicapovaným, o vašich kamarádech, kteří se dovedou poprat s osudem...?

Dejte tedy o sobě vědět.

Ozvěte se nám a můžete se stát našimi dětskými redaktory.

Růže z Měsíční zahrady

1 – Měsíční zahrada

V Měsíční zahradě se procházel štíhlý, velice pohledný mladík. Prohlížel si gerbery, pivoňky, tulipány, ale nejvíc ho zajímaly růže. Hlídač, jenž byl jeho otcem, na něj zavolal: „Petře! Měl bys jít domů, je pozdě!“ Petr šel domů, ale rozhodl se, že se tam v noci vrátí. Cestu domů propřemýšlel. Přemýšlel hlavně o růžích, ale i o tom, jaké květiny si dá do své maličké zahrady. Když došel domů, počkal do půlnoci a poté se vydal zpátky do Měsíční zahrady.

2 – Růže

Cesta mu rychle utekla. Začínal si už v Měsíční zahradě prohlížet růže, když tu se s někým srazil. „Promiňte,“ vyhrkl ze sebe. Teprve poté si prohlédl člověka, s kterým se srazil. Byla to slečna malého vzrůstu, s krátkými, elegantně učesanými černými vlasy a měla krásně štíhlou postavu. „Neomlouvajte se, Petře,“ řekla slečna a záhy si Petr uvědomil, že je asi stejně stará jako on. „Odkud mě znáte?“ zeptal se podezřívavě. „Neznám vás, jen vím, že jste Petr,“ odpověděla slečna. „Jak se jmenujete vy?“ zeptal se Petr útočně. „Růže. Tak mě budete znát. Pod touto přezdívkou. Ne jinak!“ Do poslední věty dala slečna velký důraz. Asi tak pět vteřin poté se ozval v dále ostrý, ironický hlas: „Růže má, milá, jdu tě navštívit.“ Když Růže uslyšela ten hlas, zbledla. „Martin Bolt. To ne. To snad není pravda.“ Ale byla. Bolt byl nejobatší muž v okolí. Měl všechno. Postavení ve společnosti, zámek, služebnictvo, dokonalou sekretářku a skoro všechno, co si přál. Jen manželku neměl.

3 – Staré křivdy ožívají

„Hm,“ zamumlal Bolt, „asi jste na mě zapoměla.“ A poté vrhl nenávistný pohled na Petra. „Né, nezapoměla. A vy si neuvědomíte, že vás nemám ráda, ani poté, co mě vidíte s jiným?“ odsekla Růže. V jejím hlase zněla nenávist. „Nikdy nic jste si neuvědomil!“ hleděla do očí Martina Bolta s neskrývanou nenávistí. Bolt jí také hleděl do očí. Ale v jeho očích byla vidět žárlivost. Podíval se na hodinky a zaklel: „Né! Bohužel vám již nemohu věnovat ani vteřinu. Mám ve svém zámku důležité jednání. Chci koupit od jednoho boháče vzácný obraz a prodat ho za dvojnásobek za mořem. Nashle.“ Ani nečekal na odpověď a odešel.

4 – Růže vysvětluje

„Promiňte,“ špitla Růže, „to, co jsem řekla, jsem řekla proto, abych ho odehnala.“ „Ne, v pohodě, mně to nevadí,“ řekl Petr a hleděl na ni, jako by zhyponotizován její krásou. „Víte,“ pokračovala Růže, „Bolt nebyl pořád takový, jako je teď. Dokud se nestal slavným spisovatelem, tak jsem ho měla ráda. Jenže sláva mu stoupla do hlavy. A navíc si koupil zámek a ten jeho divný koníček s obrazy. Kupuje je, jen aby vydělal. Nesnáším ho. Do pekla s ním!“ Po tomto výlevu vzteku se Růži evidentně ulevilo. „Mohu se s vámi zítra vidět?“ zeptal se Petr, zase jako by zhyponotizován její krásou. „Ale jistě,“ odpověděla Růže, „zase zítra, tady, v deset hodin večer.“

5 – Děsivý sen

Poté, co se rozloučili, šel Petr domů. Cestou domů nemohl myslet na nic jiného než na Růži. Uvědomil si, že se mu moc líbí. Došel domů a ihned si šel lehnout do postele. Zdálo se mu hrozný sen. Viděl stín cizí osoby, jak trhá růže v Měsíční zahradě, ale tam se žádné květiny trhat nesmí! Petr chtěl něco vykřiknout, ale nemohl. Probudil se a cítil, že má husí kůži a že srdce mu svírá obrovský neovladatelný strach. Snažil se usnout, ale nešlo mu to. Nakonec se mu povedlo usnout asi ve čtyři hodiny. Když se probudil v devět hodin, byl hodně unavený. Začal myslet na Růži. Zvedlo mu to náladu. Hrozně se těšil na to, až ji zase uvidí.

6 – Druhé setkání s Růží

Petr přišel do Měsíční zahrady pět minut před desátou. Růže přišla přesně v deset. Když uviděla Petra, neubrnila se úsměvu. „Vy jste přesný jak hodiny,“ poznamenala a ještě víc se usmála. Ale náhle se přestala smát a v jejích očích byla vidět zloba a strach. Náhle Petr pochopil tu změnu nálady. Bolt! Zase je tady! „On prostě nedá pokoj!“ vykřikla Růže. Do očí jí vytryskly slzy. „Vy jste hodný, ale on ...“ zarazila se a ještě víc se rozplakala. Mezitím došel Bolt k růžím, chvíli se na ně díval a pak odešel. „Dneska byste už měla jít domů, Růže,“ pronesl Petr příjemným tónem. „Máte pravdu. Doprovodíte mě?“ odpověděla Růže hlasem, který naznačoval, že je hodně rozrušená. „Ale ano, bude to pro mě velká pocta,“ řekl Petr po pravdě.

pokračování ve 4. sloupci této stránky

Literární práce v tomto dvojsloupci jsou ze soutěže Jihočeský úsměv 2009

Vílí taneček

Na Dívčím Kameni o půlnoci vždy tančí víly. Víla Pomněnka, Sedmikráska, Mlženka a Pampeliška. Tentokrát se ale taneční podívaná nekonala, protože zboženinu hradu obsadil zlý vodník Žbluňk.

Jednou, když se víly chystaly na taneček, začaly se dívat divně věci. Byla podezřele hustá mlha a záhy nekvákaly. Víly šly a šly, ale nemohly najít své místočko přímo stvořené k jejich tanečkům. Víla Pampeliška byla ze všech nejchytřejší, a tak vymyslela, že by se měly držet za ruce, a tak že se ani jedna neztratí. Ale Sedmikráska, ta nejkrásnější, byla proti, protože když si nebude držet věneček, tak jí spadne. Pomněnka si myslela, že nápad Pampelišky je dobrý a ať se Sedmikráska nezblázní, že si může věneček nést v ruce. Ale Sedmikráska se rozplakala, že s ostatními nepůjde, že jsou na ni zlí.

A tak Pomněnka, Pampeliška a Mlženka šly tamtudy a Sedmikráska zase tudy, tou pohodlnější cestou. Tam ji zahlédl vodník a řekl si, že jí chce a bude mít za ženu. Uplynula spousta hodin a Sedmikráska ještě pořád bloudila.

Teď se přeneseme do zámku ke králi Přemyslovi, královně Alžbětě a jejich synu Lukášovi. Lukáš jel se svými lokaji na lov do šumavského lesa. Honil se za statným a velkým srncem, už skoro jelenem, s krásnými parohy, který ho zavedl až na Dívčí Kámen. Vodníku Žbluňkovi se to samozřejmě nelíbilo a snažil se ho nějak poškádlit. Ale moc se mu to nedařilo.

Víla Sedmikráska byla tak vyčerpaná a hladová, že upadla na mechový palouček a usnula. Princ Lukáš jel zrovna přes ten mechový palouk a uviděl ji. Hned seskočil s koně, vzal ji do náruče a jel do království Dračí Hory. Ale když jeli přes Dívčí Kámen, uviděl je vodník, zamknul je a dal hlídat drakovi. Ale princ měl u sebe meč a useknul mu všechny tři hlavy, co měl. Odvezl si Sedmikrásku do svého království a požádal ji o ruku. Svatba byla na měsíčním palouku. Sedmikráska se polepšila, už nebyla tak nafoukaná a ještě našla zlému vodníkovi hezkou vodnici.

text a obrázek: Adéla Čermáková, 5. B
ZŠ v ul. Oskara Nedbala, České Budějovice

Matylda

Bývala jsem malé roztomilé štěňátko jezevčička, když si mě paniček s paničkou vzali. Jezevčíkem jsem stále, ale z roztomilosti jsem už vyrostla. Mé ctěné jméno je Matylda. Od jiných psů mé rasy se nijak neliším. Mám hnědou barvu srsti, tmavé oči a můj nos je jako černý korálek.

Mým úkolem je hlídat své území – dům mého panička a mé paničky. Jsou to hodní lidé, mají mě rádi, ale poslední dobou se vše v domě mění. Neustále se stěhuje nábytek, panička začíná tloustnout (každou noc vyjídá tu velkou bílou skříň v kuchyni), paniček koupil takové zvláštní vozítko na kolečkách v růžové barvě. Nechápu, proč tyto změny?

Momentálně jsem doma sama, i když oni vědí, že jsem o samotě nerada. Paniček je v práci a paničku jsem neviděla asi pět dní. Stýská se mi po ní. „Ale co to slyším?“ říkám si pro sebe. „Že

by se paniček s paničkou vrátili? Musím to jít omrknout!“ Vběhla jsem do předsíně, vyskočila na botník, abych se dostala k oknu, kterým vidím dvířka našeho bílého dřevěného plotu. Vítám je svým vznešeným „haf“. Oba se smějí, panička už nemá velké břicho, zato nese ve velké umělohmotné skořápce něco, co vydává ohlušující zvuky. A pak mi to došlo! Panička má štěně! Ne, u lidí to není štěně, říká se tomu miminko! Klíče zachrastily a pán s paní vstupují do našeho obydlí. Vážně je to mimino. Od štěňat se moc neliší. Akorát nemá srst, má jinak tvarovaný čumák a legrační hůlky na předních nohách.

Páničkové se dohadují, komu je více podobné, ale já vím, že je nejvíc podobné mně!

text a obrázek: Veronika Růžičková, 7. A
ZŠ Pohůrecká, České Budějovice

Jak šla žirafa do školy

Jednoho dne řekla maminka žirafě: „Za dva dny půjdeš do školy.“ A žirafa řekla: „Co je to škola?“ Maminka jí vysvětlila, že se tam žirafy učí.

Žirafa se dvakrát vyspala a šla do školy. Přišla tam a uviděla spoustu žiraf. Se všemi se skamarádila a nakonec se skamarádila i s paní učitelkou.

Paní učitelka pozdravila děti a každou se představil. Žirafy si vzaly rozvrh a psaly si:

PO – rozpoznání listů
ÚT – běhání a skákání

ST – živočiškové

ČT – ochutnávání listů

Žirafě se to strašně líbilo, nejvíc jí bavilo ochutnávání listů, protože se najedla a žáci pak nemuseli mít oběd. Žirafa přišla domů a řekla mamince: „Maminko, nemůžu se dočkat, až zase půjdu zítra do školy.“

A tak začala žirafě školní docházka.

Pavel Dušák
ZŠ a MŠ Dolní Bukovsko

pokračování z 1. sloupce této stránky

7 – Dům číslo 554

Petr a Růže se procházeli, až došli do Myší ulice. Říkalo se jí tak, protože tam údajně žilí myší rytíři. Růže vedla Petra k nejbližšímu domu. Dům měl oranžovou omítku, červené tašky na střeše a číslo 554. „Tak to je dům, který obývá Růže,“ pomyslel si Petr. Růže se s Petrem rozloučila a šla domů.

8 – Sný

Růže se cítila po tom všem, co se ten den stalo, tak utahaná, že si šla lehnout hned. Chvilku jí trvalo, než usnula. Tu noc se jí zdály dva krásné sny. V prvním se jí zdálo, že se s Petrem v létě prohání v Měsíční zahradě. V druhém, že je s Petrem a že spolu pijí čaj v Měsíční zahradě.

9 – Náhodné setkání

Ráno si Růže uvědomila, že se včera s Petrem nedohodla, kdy se zase setkají. Mrzelo ji to. Chtěla ho vidět co nejdřív. Celý den myslela na Petra. Večer, asi v deset hodin, se vydala do Měsíční zahrady. Když tam přišla, uviděla Petra a ani tomu nechtěla věřit. „Petře,“ zvolala nadšeně. Petr se na ni podíval a usmál se. „Růže,“ řekl, „velice rád vás vidím.“ „Já vás taky.“ Růže se odmlčela a pak si důvodu toho odmítní všiml i Petr. Bolt! Bolt! Bolt! Zase on! Prohlédl si Růže a pak zamířil k Růži a Petrovi. „Dobrý den,“ promluvil k Růži, ta ho však ignorovala. Bolt se zatvářil schliple. „Růže, copak je?“ zeptal se Bolt Růže. Ta ho zase ignorovala. Bolt stiskl zuby a odešel.

10 – Naděje?

Úryvek z ranních novin Střípky z okolí: „Martin Bolt, slavný spisovatel, oznámil, že za měsíc odpluje z vlasti lodí Žlutý iris. Tajné zdroje tvrdí, že cesta ho trochu zadluží, možná velmi. A také tvrdí, že Bolt tam jede prodat vzácný obraz.“ Když si to Petr přečetl, zeptal se v duchu sám sebe: „Naděje?“

11 – Jedenáctidenní odloučení

Téhož dne večer se sešla Růže s Petrem zase v Měsíční zahradě. Růže se tvářila velmi zasněně a trochu smutně. Když si všimla Petrova tázavého pohledu, rozpovídala se: „Bohužel, Petře, budu muset odjet na jedenáct dnů.“ Petr na ni nevěříčně koukal. „Táta mi svěřil zvláštní tajný úkol,“ pokračovala, „je mi to líto,“ pokynula na pozdrav a odešla.

Těch jedenáct dnů utíkalo pomalu. Petr byl smutný a nudil se. Byl pak rád, když se Růže vrátila.

12 – Šťastné setkání

Jedenáct dní bylo pryč a Růže a Petr se opět setkali. Vesele si povídali, smáli se a cítili velkou úlevu. Růže náhle zbledla.

13 – Opět a zase Bolt

„Bolt. To snad ne!“ zašepkala Růže. „Budeme se zase scházet, až odpluje,“ pokračovala. Chvilku se rozhlížela a pak odešla.

14 – Zase spolu

Petrovi utíkaly dny bez Růže pomalu a všechno dělal v těch dnech bezmyšlenkovitě. Když Bolt odplul, Petr a Růže se zase setkali v Měsíční zahradě. To bylo radosti, nadšeného povídání, probírali toho hodně. Růži se červenaly tváře, byla rozradostněná.

15 – Konec příběhu

Růže a Petr se scházeli každý den. Sedmého dne však to setkání bylo nejradostnější. V místních novinách stálo: „Martin Bolt spáchal sebevraždu. Zítra přineseme podrobnosti.“

Ten den byli rozradostněni jako nikdy. „Bolt! Bolt! Už nás nebude otravovat!“ pomyslela si Růže. V Měsíční zahradě byli tři hodiny a pak se rozešli. Tu noc se jim spalo velmi lehce.

16 – Podrobnosti

Z novin se dozvěděli Růže a Petr toto: „Martin Bolt spáchal sebevraždu při zpáteční plavbě lodí Žlutý iris. Podrobné policejní vyšetřování prokázalo, že text dopisu na rozloučenou souhlasí se skutečností a že opravdu byl zadlužen tím, že koupil obraz, a když ho prodal, někdo ho okradl o peníze za prodej.“

17 – Odhalená tajemství

Petr a Růže byli u Růže doma. Uplynul rok od Boltovy sebevraždy. „Víte, Petře,“ řekla Růže, „mé křestní jméno je Barbara. A teď vy,“ pokračovala útočně, „řekněte mi své tajemství.“ Petr se začervenal a řekl: „Miluju vás,“ a než se Barbara vzpamatovala, políbil ji.

Markéta Zelenková
13. let, třída 7. B
ZŠ Praha 9 - Čakovice

Zoo Ohrada, 373 41 Hluboká nad Vltavou, tel.: 387 002 211, fax: 387 965 445, e-mail: info@zoo-ohrada.cz, www.zoo-ohrada.cz

Ahoj kluci a holky, ahoj dospěláci!

Jsem výjimečně klidný, nesnáším stres, potřebuji vysokou úroveň péče a mám zajímavý vzhled. Aby taky ne, vždyť původně jsem z Afriky. To jsem se vychvátil, co?

A to není všechno – mám pěkně tlustý mrštný ocásek, a když zalezu do nory, tak si jím zašpuntuji vstup a už ke mně nikdo nemůže. No a v případě, že ocáskem nezaženu nepřitele, tak ho jednoduše kousnu.

Na sluníčku podle teploty mého těla měním barvu a po vyhřátí se vydám za potravou na túru, která je někdy v přírodě až kilometr dlouhá.

A ještě jednu zvláštnost mám: jsem na tom podobně jako velbloud. Dokáži totiž přeměnit podkožní tuk na vodu, takže v mé domovině, Africe, jen tak žízni netrpím.

Ale teď už dost, jdu si trochu schrupnout, abych byl fit, až se na mne přijdete v naší zoo podívat. Tak zatím pa...

Váš TRNOREP SKALNÍ

KALENDÁŘ AKCÍ 2010

4. 4. 2010

Velikonoce v zoo, Den ptactva

1. 5. 2010

71. výročí Zoo Ohrada

24. 5. - 11. 6. 2010

33. Dětské divadelní dny – Pohádková zoo

6. 6. 2010

Dětský den v zoo

1. 7., 8. 7., 22. 7. 2010

Večerní komentovaná prohlídka zoo

27. 7. - 28. 7. 2010

Dvoudenní dětský tábor v areálu zoo

6. 8., 27. 8. 2010

Večerní komentovaná prohlídka zoo

13. 8. 2010

Večerní pohádková zoo

11. 9. 2010

Ahoj prázdniny

18. 9. 2010

Zoo Potmě

2. 10. 2010

Den zvířat

4. 12. 2010

Putování za Mikulášem

24. 12. 2010

Vánoce v zoo

Toto je předpokládaný plán akcí pro rok 2010. Případné změny budou včas uveřejněny na našich internetových stránkách www.zoo-ohrada.cz

Kampaň za záchranu evropských šelem se dočkala pokračování a v roce 2010 se navíc rozšířila o 4 další druhy zvířat, které si postupně představíme. Nejsou to už ale pouze šelmy, o kterých byla kampaň doposud. Anglický výraz *Carnivore*, který je obsažen v logu kampaně, se totiž nemusí přeložit jenom jako šelma, ale také všeobecně jako masožravec. Kampaň bychom tedy mohli klidně přejmenovat na „Kampaň za záchranu masožravců“. Tentokrát si přiblížíme život prvního z nich, kterého najdete i v naší zoo.

Kampaň EAZA

Sup mrchožravý vynalézavý gurmán

Jak už název napovídá, hlavní potravou tohoto supa (ale i ostatních) v přírodě jsou mršiny (maso uhynulých zvířat), dále také hnijsící ovoce a zeleni-

na, plazi, obojživelníci a vejce. K jejich obsahu se dostává způsobem, který je mezi ptáky ojedinělý, neboť při tom používá nástroj. V praxi to vypadá tak, že sup vezme do zobáku kámen a tak dlouho jej hází na skořápku vejce, dokud ji nerozbije. Pak vypije obsah. Při volbě potraviny není vůbec vybíravý, a tím vlastně v přírodě plní funkci zdravotní policie, neboť likvidací zbytků zabraňuje šíření nemocí. Z tohoto důvodu má obličejovou část lysou, protože by si mohl znečistit peří (některé ostatní druhy supů mají holý i krk). Další významnou složkou jídelníčku supa mrchožravého je trus býložravců. Trus obsahuje velké množství karotenů, tzv. „barvicích látek“, a ty dodávají kůži na tvářích supa typické žlutavé zbarvení.

Sup mrchožravý je jen o málo větší než krkavec, proto se pyšní titulem nejmenšího evropského supa. Víte, na které kontinenty se vypravit, abyste ho zahlédli v přírodě? Nejbližší byste si mohli udělat výlet třeba do jižní Evropy, ale podívat byste se mohli i do Afriky, střední a jižní Asie nebo Arábie. Na těchto místech se pohybuje spíše v suché ote-

vřené krajině nižších poloh, v travnatých stepích a v horách v době hnízdění. Objevuje se také v blízkosti smetišť a skládek odpadů. Když budete mít velké štěstí, možná ho zahlédnete i v našich končinách – čas od času totiž zavítá i do České republiky.

Tito supi žijí samotářsky nebo v párech, občas se dva až tři jedinci přidávají k většímu hejnu supů bělohla- vých. Většinu času tráví ve vzduchu a hledají potravu. Hnízdo budují rodiče společně nejčastěji na skalních útěsech z klacků, kostí nebo odpadků. Samička snáší většinou 2 vejce. Při sezení na vejcích i v péči o potomky se oba rodiče střídají.

Bohužel, i sup mrchožravý se přidal k druhům bojujícím o přežití. Početní stavy tohoto supa se v přírodě rapidně snižují – ptáci totiž nenacházejí dostatek potraviny, jejich velkým problémem jsou také kolize s elektrickým vedením, dále

jedy a měnící se zemědělské metody. Sup mrchožravý je stěhovavý druh a naneštěstí mnoho z těch, kteří žijí v Evropě, zahyne při návratu ze svých zimovišť. I proto byl v roce 2007 zařazen na mezinárodní seznam ohrožených zvířat (Červená kniha). Na závěr ještě pár zajímavostí o těchto pozoruhodných ptácích. Věděli jste třeba, že tento sup u zdechliny čeká, až se nasýtí silnější mrchožrouti, protože slabým zobákem se nedokáže dostat přes kůži mršiny? Nebo, že na rozdíl od většiny dravců přináší sup mrchožravý materiál na stavbu hnízda pomocí zobáku a ne pařáty?

CARNIVORE EAZA EUROPEAN CARNIVORE CAMPAIGN

??? ZOO KVÍZ ???

Odhalíš jména 10 zvířat z naší zoo?

VĚD	ĀL	AVEC	UN
ODÝL	PPOUD	8ĀK	-KA +ĀK
?	-A + KA	ĀK	?

ŠKOLNÍ VÝPRAVY DO ZOO

Kamarádi ze zoo

V rámci Jihočeského kraje navštívíme MŠ a 1. – 3. třídy ZŠ se zvířátky. Povíme si, jak se o ně správně starat, a dojde i na jejich mazlení.

NOVINKY VE ZKRATCE

Baby boom v zoo

Zima byla v Zoo Ohrada vždy typickým obdobím mládat domácích koz. Od vánoc se zde narodila už 3 kůzlata a v nejbližší době očekáváme další.

Zoo se rozrostla o nové obyvatele – o pár oslů domácích, Bohouška a Janičku. Současně tak naše lamy získaly nové spolubydlící, a jak se zdá, spokojenost panuje na obou stranách. Radost máme také z toho, že veterinář vyšetřením potvrdil březost oslice a mládě by se mělo narodit koncem února. Břež jsou pravděpodobně i obě klisny shetlandských poníků Janička a Rita a samice lamy krotké Quenty. Porod mládat očekáváme v červnu a v červenci. Chovatelům v Zoo Ohrada se podařilo zjistit pohlaví mláďete kusu liščího, vačnatce z australské expozice. Mládě už vyrostlo natolik, že bylo možné odporovat bez zbytečného chytání, že se jedná o samečka. Už tedy víme, z jakého soudku vybírat jméno.

Všechno toká, co peří má

Od začátku února je v zoo opět slyšet hlas tokajícího samce puštíka bělavého. Tyto sovy hnízdí od března do května a již v únoru vytvářejí páry a hledají místo ke hnízdění. I ostatní druhy sov se ale již připravují na hnízdění, chovatelé proto chystají budky a hnízdní dutiny a podávají kvalitnější potravu doplněnou i o vitamíny. Její hlavní součástí se stávají především různé hlodavci.

Krkavci se již připravují na tok, samec se projevuje typickými hlasy. Chovatelé jim do voliéry připravili hnízdní podložku a materiál na stavbu hnízda. Zima je nevhodnější období pro doplnění párů vrubozobých ptáků, jejichž samci jsou již v barevném „svatebním“ opeření. Dva samci čírek dvouskvrnných proto získali nové partnerky a nová samička přibyla také do skupiny morčáků bílých.

I kočky se mají rády

Začíná také období páření koček divokých, které trvá obvykle od února do března. Chovatelé proto spojili páry, které jinak žijí odděleně.

Zima nás nezastaví

Mary stepní v expozici Koati se naučily odcházet ze svého výběhu po zamrzlém jezírku, jeho břeh musí chovatelé do oblevy ochránit plůtkem.

Medvědi v Zoo Ohrada sice neprosí celou zimu, přesto ale trochu lenoší a zejména nyní v období mrazů někdy jeden dva dny nevylézají z brlohu. Zato vydry si užívají vody v bazénech dál – přijďte se podívat v 10:00 a v 15:00 hodin na jejich krmění. Na sněhu můžete v těchto dnech vidět třeba i klokany.

Pár aligátorů čínských, který žije v zázemí Zoo Ohrada, je snižováním teploty v teráriu pomalu přivykán na zimní klid. V povodí řeky Jang-c-tiang, kde tento vzácný druh v přírodě žije, totiž musí v zimě jako jediný druh krokodýla řešit problémy s opravdovým přezimováním. Teploty tam v této době klesají i pod bod mrazu. Věříme, že zazimování je důležitým krokem vedoucím k rozmnožení tohoto druhu v naší zoo. Protože naši aligátoři ale zatím nikdy nezimovali, musí chovatelé postupovat velmi opatrně.

Husarský kousek

V pondělí 8. února 2010 brzy ráno se kočkodanům husarským v Zoo Ohrada narodilo mládě. Matka ho velmi pečlivě hlídá a neustále ho drží v náručí, takže zatím není možné poznat, jedná-li se o samečka nebo samičku. V Zoo Ohrada se od roku 2002, kdy tento druh chováme, narodilo celkem 9 živých mládat. V roce 2002 naše zoo chovala jen 2 dočasně zapůjčené samice, od roku 2003 už ale trvalou chovnou skupinu složenou ze zvířat ze dvou německých zoologických zahrad. První mládě se narodilo v roce 2004. Část odchovaných zvířat odešla v loňském roce do běloruské zoo v Minsku.

Zoo Ohrada v současné době chová tři druhy primátů – kromě kočkodanů husarských jsou to také tamaríní pinčí a kosmani zakrslí – také kosmanům zakrslým, nejmenším opicím světa, se v Zoo Ohrada narodila mláďata, ovšem již na konci minulého roku.